

POSTANOWIENIE

29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 29 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku I.A., A.A., O.A. i M.A.
z udziałem A.M.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej A.M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z 9 grudnia 2021 r., II Ca 432/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.
(R.N.)

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestniczka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się występowanie w sprawie zagadnienia prawnego, które

przedstawiła jako pytanie: „czy ze względu na zawarte w art. 65 k.c. dyrektywy wykładni oświadczeń woli, prawidłowym jest przyjęcie, iż złożone przez małżonków w toku postępowania rozwodowego, a przed jego prawomocnym zakończeniem, pisemne oświadczenie woli inkorporujące w sobie zgodną wolę dokonania podziału majątku wspólnego, w skład którego nie wchodzi nieruchomość, stanowi umowę o dokonanie podziału majątku wspólnego małżonków zawartą pod warunkiem zawieszającym, w postaci uzyskania prawomocnego wyroku orzekającego rozwód, zwłaszcza w sytuacji późniejszego (już po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego) wykonania tej umowy przez jednego z byłych małżonków, poprzez dokonanie sprzedaży przypadającego mu na mocy tej umowy składnika majątkowego”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Problem sformułowany przez skarżącą nie ma cech zagadnienia prawnego w znaczeniu przytoczonym wyżej, a poza tym pozostaje bez bezpośredniego związku z przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, którym na obecnym etapie postępowania jest kwestia równych bądź nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym, oceniana w oparciu o art. 43 § 1 i 2 k.r.o., nie zaś problem sposobu podziału ich majątku wspólnego, w skład którego może wchodzić także nieruchomość.

Uczestniczka powołała się również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), która „ogniskuje się wokół zagadnienia naruszenia przepisów prawa procesowego jakiego dopuścił się Sąd II instancji, tj. przede wszystkim wyartykułowanego w treści zarzutów naruszenia przepisów art. 382 k.p.c.”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13).

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego postanowienia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie potwierdza tezy skarżącej o jej oczywistej zasadności. Wbrew zarzutom skarżącej, Sąd Okręgowy odniósł się do ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego i do zebranego w sprawie materiału dowodowego, który samodzielnie ocenił, ujawniając przy tym, w jakim zakresie jego ocena odbiega od przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy i w jaki sposób ostatecznie wpływa na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c, orzeczono jak w postanowieniu.

M.M.

[ms]

